

The Black Messiah

Context

În anii 1940, populația de culoare de origine africană din Statele Unite era încă puternic discriminată, în special în statele sudice. În multe școli, cinematografe, restaurante și săli de așteptare accesul era permis exclusiv „albilor”.

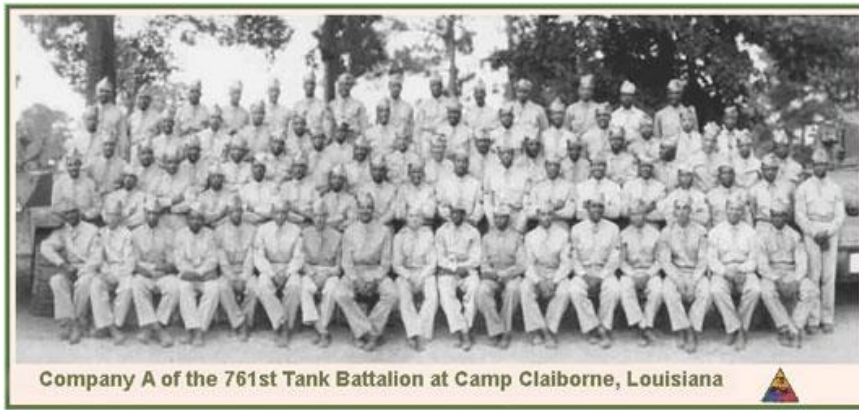


În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, această segregare a fost extinsă la serviciul militar, în care existau unități separate pentru „negri”. La unele niveluri înalte ale armatei americane se considera că soldații negri erau inferiori din cauza rasei.

Batalionul 761 a fost prima unitate de tancuri cu soldați de culoare trimisă vreodată într-o zonă de război. Unitatea a fost creată în aprilie 1942 și pregătită timp de doi ani înainte de a fi trimisă peste hotare. Aceste trupe știau că unitățile cu soldați albi erau trimise peste hotare după doar două sau trei luni de pregătire. Însă, în 1944, a existat o nevoie presantă de reîntăriri și, după o scurtă staționare a trupelor în Anglia, batalionul 761 a debarcat în Franța (Omaha Beach) la 10 octombrie 1944. Unitatea a ajuns (cu șase ofițeri albi, treizeci de ofițeri de culoare și 676 de bărbați de culoare înrolați) și a fost însărcinată cu sprijinirea Armatei a Treia americane de sub conducerea Generalului George Patton.



Emblema unității era o panteră neagră



Compania A a Batalionului de Tancuri 761 la Camp Claiborne, Louisiana

Soldații batalionului 761 a luptat eroinic în înaintarea sa prin Franța, Belgia, Luxemburg și Germania ajungând, în cele din urmă, în Austria. Pe măsură ce se apropia de Austria, batalionul sprijinea Divizia de Infanterie 71 a Armatei Statelor Unite. Obiectivul era să se unească cu forțele sovietice care înaintau, luptând, prin Polonia și Cehoslovacia.



Lagărul de concentrare de la Mauthausen

Mauthausen era un mic sat austriac situat între München, Germania și Viena, Austria. A devenit sediul central administrativ pentru încarcerarea muncitorilor străini și folosirea lor la efortul german de război. Mauthausen avea în subordine peste 40 de lagăre, dintre care majoritatea erau implicate în muncă de construcție și producere de armament. În decembrie 1944, în lagărul de la Mauthausen existau 72.825 de deținuți înregistrați, dintre care peste 62.000 se aflau în lagărele-satelit.

Din cauza supraaglomerării create în complexul Mauthausen ca urmare a transferării în acesta a unui număr mare de prizonieri din alte lagăre, în martie 1945 a fost înființat un lagăr la Guns kirchen, la aproximativ 55 km de Mauthausen, pentru internarea a până la 15.000 de prizonieri evrei.

În mai 1945, batalionul de tancuri 761, acompaniind Divizia de Infanterie 71, dă întâmplător peste lagărul de la Guns kirchen.

Amintirile unui soldat al batalionului 761



Floyd Dade Jr

„Fără Generalul Patton noi nu am fi ajuns acolo. Generalul Patton își iubea tancurileLa momentul acela, Patton înaintase deja o cerere pentru noi. A spus, „Trimiteți-ne acolo. Trimiteți acolo cel mai bun batalion de tancuri pe care îl aveți și faceți-o acum.” Imediat după, ne și pregăteam de plecare.

Apoi, Patton—l-am văzut o dată sau de două ori, a venit și ne-a vorbit. Ne-a spus: „Nu mă interesează ce culoare aveți.” A spus: „Vă întrebați de ce sunteți aici. Eu v-am solicitat.” A spus: "Oamenii de acasă vă privesc și, la naiba, nu-i dezamăgiți și nu mă dezamăgiți nici pe mine." Așa ne-a vorbit în acea zi. Apoi, după ce a plecat, noi am pornit la luptă. Două zile mai târziu am început să luptăm.”

.....

„Guns kirchen? Lagărul de concentrare? A fost o experiență înfiorătoare și șocantă. După ce am plecat din Țara Rinului urma să ne întâlnim cu rușii în Steyr, Austria. Eram în drum spre Steyr, Austria și am dat peste acest lagăr. La început mi s-a părut că era german, judecând după acele clădiri, credeam că adăpostea soldați germani —barăcile lor. Însă pe măsură ce am avansat și am pregătit lupta, am putut să vedem oamenii de aproape —erau tunși chel, purtau uniforme vărgate, iar unii se aplecau pe fereastră — așa că nu știam ce naiba era acolo. Așa că ne-am uitat prin deschizăturile de observare ca să vedem totul mai îndeaproape. Acolo vedeai oameni care arătau ca niște stafii —schelete învelite în piele —umblând dintr-o parte în alta, vreo doi erau afară. De jur-împrejurul barăcilor erau oameni piele și os. Asta era tot ce era.”

.....

„A fost șocant la început —nu șocant, ci straniu. Credeam că era o baracă a armatei germane. Am continuat să ne apropiem ca să vedem mai bine. Aveam muniții și ne-am prezentat cu armele încărcate, pregătiți pentru încă o luptă, totul era gata de acțiune. Iar apoi, pe măsură ce ne apropiam, vedeam acei oameni tunși chel — era dimineața devreme — cu uniforme vărgate, aplecați pe ferestre și întinși peste tot pe jos afară. „Ce naiba e

asta?” Apoi îi vedeai pe mulți rătăcind dintr-o parte în alta, arătând ca niște stafii. Trebuia doar să continuăm să mergem, nu era vorba despre nicio luptă acolo. Soldații infanteriei erau acolo și aveau grijă de toate, surprinși ca noi. Nu văzuserăm aceste lagăre de concentrare până atunci.

Apoi am mers la periferia orașului pentru a ridica un front – o barieră – în cazul unui contraatac din partea germanilor. Am rămas acolo pentru scurt timp. Apoi am continuat spre Steyr, Austria, unde urma să ne întâlnim cu armata rusă. Apoi am dat peste alt lagăr la care doar ne-am uitat, dar la care nu ne-am oprit. Acela era Mauthausen, în care prizonierii lucrau în carieră, scoțând marmură sau așa ceva și urcând cu ea 200 de trepte. Dacă oamenii știa numai piele și os nu puteau să le care sau cădeau erau împușcați. Am continuat să înaintăm și așa ne-am întâlnit cu rușii la râul Steyr.”

.....

V-ați gândit că cei de acasă, din State, vor crede aceste relatări la revenirea acasă?

Nu, nici nu m-am gândit la asta. Bineînțeles că am crezut că ei, adică americanii, vor crede ce urma să le povestim.

Așadar, nu știți mai nimic despre asta?

Nu

Nu știți despre existența lor?

Nu

Odată ajuns acolo, cum ați înțeles ceea ce ați văzut?

Nu am înțeles. Nu înțeleg nici acum.

Știați cine sunt?

Nu

Erau germani?

Nu

Când ați aflat despre ce se întâmpla?

Când ne-au spus ce sunt astea, că acesta fusese un lagăr de concentrare, cred că o săptămână mai târziu ne-au spus.

Cine v-a spus?

Comandantul companiei noastre ne-a explicat ce le făceau evreilor. Și că asta se întâmpla peste tot și că aceasta era doar o serie de lagăre, știți, lagărele erau peste tot, iar acesta a fost cel la care s-a întâmplat ca noi să ajungem. A fost unul dintre cele mici.

Așadar, nu a fost responsabilitatea voastră?

Da. Așa este.

Cum se încadrează în mintea dumneavoastră experiența cu lagărul în raport cu impactul întregii experiențe pe care ați avut-o în război?

Uneori mă gândesc la asta când dorm, la felul în care arătau și la starea în care se aflau acei oameni. Nu înțeleg cum a putut o ființă umană să facă așa ceva unei alte ființe umane. A fost o experiență profund emoționantă și supărătoare.

Cât timp a trecut până când ați reușit să vorbiți despre această experiență?

În jur de 50 de ani.

Amintirile Soniei Schreiber Weitz

Sonia Schreiber Weitz avea 15 ani când a ajuns la Mauthausen. Supraviețuise deja ghetoului din Cracovia, în Polonia, iar mai apoi altor lagăre, inclusiv cele de la Auschwitz și Bergen-Belsen. Peste 80 dintre membrii apropiați ai familiei acesteia nu au supraviețuit.

“Am ajuns la Mauthausen, același lagăr în care fuseseră deportați tatăl meu și Norbert; lagărul în care Norbert supraviețuise, dar în care tatăl meu fusese ucis cu doar câteva săptămâni înainte de eliberare. Nu rețin decât că eram foarte bolnavă. Stăteam ca sardinele pe un prici, câte șase. Îmi aduc aminte că într-o zi m-am uitat în sus și am văzut un soldat american negru.

Desigur, în 1942 Aliații știau deja ce ni se întâmpla, însă, din păcate, nu am fost o prioritate. De fapt, au refuzat să bombardeze căile ferate pe care erau transportate victimele la Auschwitz. Spre deosebire de soldați, conducerea Aliaților știa ce se întâmplă.

Îmi aduc aminte în mod special de acest soldat negru; stătea acolo, complet devastat de ceea ce văzuse. În ciuda stării în care mă aflam, groaza de pe chipul său e ceva ce nu voi putea uita vreodată. Nu eram în stare să disting între coșmar și realitate. Cântăream în jur de 30 de kilograme și eram mai mult moartă decât vie. Îmi voi încheia prezentarea cu acest poem pe care l-am intitulat:”

My Black Messiah

*A black GI stood by the door
(I never saw a black before)
He will set me free before I die
I thought he must be the messiah.*

*A black messiah came for me.
He stared with eyes that didn't see.*

*He never heard a single word
which hung absurd upon my tongue.*

*And then he simply froze in place
the shock the horror on his face.*

*He didn't weep, he didn't cry
but deep within his gentle eyes
a flood of devastating pain,*

his innocence forever slain.

*For me with yet another dawn
I found my black messiah gone.*

*And on we went our separate ways
for many years without a trace
but there's a special bond we share
which has grown strong because we dare
to live, to hope, to smile, and yet
we vow not ever to forget.*

Batalionul 761 – lupta pentru recunoaștere

Batalionul 761 a fost demobilizat în mai 1945, majoritatea soldaților întorcându-se în Statele Unite. Aceștia reveniseră într-o țară care nu își trata nici în acel moment populația de culoare în mod egal. Din cauza discriminării, cei din batalionul 761 nu au primit o recunoaștere pe măsura contribuției lor la efortul de război.

Această recunoaștere s-a concretizat abia în 1978, când Președintele Jimmy Carter a oferit batalionului 761: *Presidential Unit Citation for Extraordinary Heroism*.

A mai durat 19 ani mai târziu până când Reuben Rivers a fost decorat post-mortem cu *Congressional Medal of Honor* de Președintele Clinton, înmănată de Președintele Clinton și acceptată de sora sergentului.



Staff Sergeant Ruben Rivers of the 761st Tank Battalion was killed on November 19, 1944, while directing a concentrated barrage on German anti-tank guns, allowing his trapped comrades to escape alive. Rivers was posthumously awarded the Congressional Medal of Honor.



photo left: Anese Rivers-Woodfork ©

Ruben Rivers, Sergent de Stat Major în Batalionul de Tancuri 761, a fost ucis la 19 noiembrie 1944 în timp ce conducea un foc de baraj concentrat împotriva armelor anti-tanc germane, camarazii săi prinși în capcană reușind astfel să scape cu viață.

Rivers a fost decorat post-mortem cu *Congressional Medal of Honor*.

Suntem recunoscători pentru sprijinul oferit de 761st Tank Battalion și de Allied Veterans Association

Asociația Tikvah este recunoscătoare pentru sprijinul financiar oferit acestui segment al proiectului nostru „Vocile Eliberatorilor“ de:



This project is made possible by the generous support of the American people through the United States Department of State. The contents are the responsibility of Asociația Tikvah and do not necessarily reflect the views of the Department of State or the United States Government.



International Holocaust Remembrance Alliance

A teacher's guide from **Tikvah**

www.tikvah.ro